

Димчо Дебелянов

Прощаване с Яворов

Пак тъй двамина ходихме преди години да се простим с един Друг наш поет, свършил като Яворова. И тогава беше слънчев ден. София беше пак така сякаш изведнъж отчуждена за сърцата ни поради спокойствието, с което преживяваше страшния край на един от своите най-достойно подражали поети. И тогава ние разменяхме само откъслечни думи – толкова както и сега, ни се виждаше излишно и може би срамно да оплакваме шумно един покойник, пред смъртния одър на когото мълчанието говори така величаво.

Сякаш и стражарят, поставен пред пътната врата, разбира мрачната тържественост на този ден на безмълвна и тежка разлъка. Той ни пропуска мълком и ние влизаме по каменните стълби тихо, сякаш се боим да не събудим някого. Посрещна ни в коридора някогашният мой учител Ганев и ни показа стаята, в която Яворов доброволно се е успокоил.

– Искате да видите Пея, нали?

От тия думи вее толкова нежно умиление, че ние неволно отвърщаеме с плахи усмивки, в които има повече горест, отколкото би имало в неедържаните ридания. В стаята е тихо и здрачно. Нищо не дава повод да се мисли, че последната минута е била страшна, безумна. Той лежи в своя кивот така спокоен, така хубав в смъртта, че тягостното чувство на някакъв нелеп страх, което беше стиснало сърцата ни при влизане, неустоно се разлетява.

Една свещ гори над главата му и под трепетите на нейната светлина лицето му сякаш още живее и устните му шепнат тихи думи към някой незнаен, дошъл при него сега иззад великата межда на живота и смъртта, да го целуне незримо и сложи върху лицето му светостта на мъченик.

И иска ти се да стоиш по-дълго при него, благоговейно да сложиш пред живота му искрената обич към човека и дълбоката почит към поета и ако намериш сили, да измолиш с кротките думи на някоя стара, забравена молитва покой за неспокойния и утеха за неутешения страдалец.

Мълком, както сме дошли, както сме стояли при него, ние излизаме и за дълго из шумната и светла улица все още го виждаме прострян в здрачната стая с четническите си дрехи, в тихо очакване да го отнесат след едногодишната безумна разлъченост там, дето злословията ще трябва да мълчат и дето тишината ще освети неговата невинност, несъмнена като страданието му.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6238>]